

Slottet.

Engang var han et storslået slot med lange gange og tusinder af rum. Alle rum i slottet var perfekte og rummede en særlig egenskab. Hvert rum repræsenterede et forskelligt aspekt af ham og var en sammenhængende del af hans slot uden "skal" eller fordømmelse. Frygtløs søgte han i hvert enkelt rum efter dets juveler og hemmeligheder. Fuldt af kærlighed tog han alle rummene i besiddelse, hvad enten det var et rum på overtag, stueetager eller kælder.

Alle rummene var enestående. Hans slot var fuldt af lys, kærlighed og mirakler, men så en dag kom der nogen til slottet og sagde til ham at et af hans rum var ufuldkommen og helt sikkert ikke hørte til slottet. De foreslog ham at lukke og låse døren til det rum, hvis han gerne ville have et perfekt slot. Da han gerne ville have deres kærlighed og accept, lukkede han hurtigt af til rummet.

Efterhånden som tiden gik, kom flere og flere mennesker til hans slot. De gav alle udtryk for deres mening om rummene, hvilke de brød sig om og hvilke de ikke kunne lide, og hen ad vejen lukkede han den ene dør efter den anden. Hans fantastiske rum blev forsejlet, lyset forsvandt fra dem og de henlå i mørket.

En proces var gået i gang, som kom til at vare i mange år. Det blev ubehageligt for ham at være i slottet. Han besluttede at drage ud i verden for at finde freden og glæden igen, ubevidst om, at den fandtes bag de lukkede døre i hans slot.

Længe søgte han fjernt og nært de andres anerkendelse og accept, men mærkede, at der ikke opfyldte hans dybeste længsel efter fred og kærlighed.

En dag fik han den impuls at vende tilbage til sit slot. Det lå der endnu. Gammelt og forfaldent, uden lys. Han gik ind i det og begyndte at åbne dørene og tænde lyset igen i hvert eneste rum. I hvert af rummene var der en udgave af ham selv, mere eller mindre genkendelig.

Først var de alle bange, da han åbnede døren, men da han tændte lyset, og de så hvem han var, rejste de sig og foldede sig ud.